

CAITLIN MORANOVÁ

morantologie

„Stejně duchaplné
a humorné jako její
předchozí kniha, jen se
širším záběrem.“

ELLE

HOST

OD AUTORKY BESTSELLERU *JAK BÝT ŽENOU*

CAITLIN
MORANOVÁ

morantologie

CAITLIN MORANOVÁ

morantologie

Brno 2014

Caitlin Moran

Moranthology

Copyright © 2012 by Casa Bevron, Ltd.

Translation © Petra Jelínková, 2014

Cover picture © Gareth Iwan Jones

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2014
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-354-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-355-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-356-3 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-357-0 (Formát MobiPocket)

*Tímto bych ráda poděkovala za scénu ze seriálu
Bottom, v níž Rik Mayall a Adrian Edmondson
přetáhnou plynaře dvačtyřicetkrát pánvičkou po hlavě.
Moc jsem se od vás naučila.*

Úvod aneb Vážně se snažím

Když jsem se v patnácti stala novinářkou, byla to jednoduše záležitost osobního prospěchu.

Protože mě v posledních pěti letech učili doma, neměla jsem v podstatě žádné institucionální vzdělání. Jakožto obyvatelce obecního bytu ve Wolverhamptonu se mi nabízely tři možnosti budoucího zaměstnání:

1. být prostitutkou,
2. pracovat jako pokladní v supermarketu Gateway na Warstones Drive, nebo
3. stát se spisovatelkou: tato varianta mě napadla jen proto, že totéž udělaly Jo Marchová v *Malých ženách* a máma v *Dětech železnice*, když se dostaly do svízelné situace.

Po zvážení všech možností jsem okamžitě zavrhla Gateway, protože zelené zaměstnanecké uniformy by mé zarudlé pleť dodávaly hodně nezdravou barvu.

I prostituce byla tabu — především kvůli tomu, že jsem se v té době dělila o palandu se sestrou Caz. Ta poměrně rozumně podotkla: „Nechci poslouchat, jak na tobě rajtují jako na pouťovém poníkovi metr od mé hlavy. Kromě toho

si myslím, že by kunčasti hlavou naráželi do lampy s medvídky nad postelí.“

Takže zbylo psaní. Této volby jsem nikdy nelitovala, i když čas od času přijde podivná, svíravá chvíle, kdy přemýšlím, jak užitečné by bylo mít čtyřicet procent slevu na lahůdky z Gateway. To znamená velké množství levné švarcvaldské šunky.

Začala jsem tedy psát. Měla jsem seznam oblíbených slov a frází — sbírku podobnou tomu, když někdo sbírá desky nebo odznáčky. Jaguáří. Šeřík. Katolický. Potpantoflák [sic]. Jubileum. Leopardí kůže. Mimóza. Šagrén. Jód. Koloidní rtuť [sic]. Horlivý. Růžová silice. Nespoutaný. Viola. Určitě se budou hodit. Věděla jsem, že chci psát intenzivně — tak, že si vypíšu nové boty a nový účes a nové kamarády a nový život mimo neúprosně sevřené stěny našeho domu. Slova můžou být zbraní, milostným zaklínadlem anebo aspoň prostředkem, který vás odveze za hranice okresu.

Co jsem ovšem tehdy nevěděla, bylo, o čem budu tak intenzivně psát a jak budu psát. Neměla jsem žádná témata. Neměla jsem názor. Jen narůstající hromádku slov.

S nimi jsem se přihlašovala do literárních soutěží a v patnácti jsem jednu vyhrála: cenu nedělníku *The Observer* „Mladý reportér roku“. Poslali mi dopis, že jsem vyhrála, a nabídli mi, abych je navštívila v jejich londýnské kanceláři.

Očividně to byla příležitost ucházet se tam o práci. V novinách žádní jiní teenageři nepracovali — ipso facto, kdybych tam přijela a udělala dobrý dojem, to místo bude moje. Byla jsem připravená pustit se do toho s ohromnou vervou, chtěla jsem redakci naprosto oslnit. Nevrátím se domů, dokud nebudu mít v kapse příslib, že mě přijmou, říkala jsem si.

Předvečer cesty jsem strávila přípravou na svůj úplně první pracovní pohovor — tak důkladnou přípravou, jak jsem jen dokázala.

„Lidi zbožňují, když jim někdo přinese dort!“ řekla jsem si v jedenáct večer. V misce jsem šlehala máslo s cukrem. Kuchyňská linka byla posázená vymačkanými citrony.

„Lahodný citronový piškot s krémem! Když přinesu dort, spojí si mě v hlavě s dortem a budou o mně smýšlet příznivě, což znamená: nabídnou mi práci!“

V té době jsem byla silně ovlivněná životopisem herečky, komičky a spisovatelky Maureen Lipmanové. Zdálo se, že všechen čas tráví předáváním dárek svým přátelům a kolegům: rozdávala jim ozdobné medailonky, pugéty, vybrané čokoládové bonboniéry.

Neměli jsme žádnou krabici nebo nádobu, ve které bych mohla dort do Londýna převézt, a tak jsem ho dala do malého červeného kufříku, který jsem nedávno sehnala v bazaru, a šla jsem spát.

Výroba a přeprava citronového piškotu s krémem, který mi měl zajistit práci v novinách *The Observer*, zabraly přibližně sedm hodin. Bylo to o šest hodin a padesát osm minut víc času, než kolik jsem věnovala úvahám o tom, co by ta práce obnášela. Přesněji řečeno o šest hodin a padesát osm minut víc času, než kolik jsem věnovala úvahám, o čem bych vlastně mohla psát.

Druhý den tedy vystupuju z autobusu na londýnském nádraží Victoria Station. Mám obrovský klobouk — abych vypadala hubeněji — a kufr, ve kterém nesu citronový dort. Kdybych kufr nesla za držadlo, dort by se sesunul, takže ho nesu rovně jako ták, oběma rukama. Je čtvrt na dvanáct. V redakci *Observeru* mě čekají v půl jedné.

„To mám tak akorát dost času, abych se zašla podívat do Britského muzea a na Buckinghamský palác,“ pomyslím si, když zkoumám mapku Londýna. Mám radost, že při této cestě do Londýna spojuji práci se zábavou, a napadá mě, že bych mohla zavést nový výraz „prábava“.

Vyrážím na cestu a kufr držím před sebou jako královskou korunu na podušce.

O tři hodiny později se mi konečně podaří dostat se do kanceláře *Observeru*. Ze všech sil se snažím neplakat. Kůži na patách mám úplně sedřenou — ukázalo se, že about si bílé kotníčkové boty bez ponožek je dost mizerný nápad, když máte tři hodiny chodit. Jsem zpocená a naprosto pokořená novým zjištěním, jak je to s velikostí hlavního města.

Když jsem se ráno probouzela, neměla jsem ani ponětí, jak daleko od sebe jsou různá místa v Londýně. Pokud ve Wolverhamptonu nasadíte dostatečně ostré tempo, dostanete se ke každé význačné budově ve městě do deseti minut. Blbost — po pravdě řečeno můžete sedět u jezdecké sochy na Queen's Square a tenisákem dohodíte ke každé pozoruhodné památce, aniž byste se odtamtud museli hnout. Dohodili byste dokonce až k McDonaldovi.

Naproti tomu Londýn, jak se ukázalo, je plný širokých, šedivých, rovných ulic, které se táhnou donekonečna a nikdy na nich nezahlednete Britské muzeum ani Buckinghamský palác. Ani — od 12.17 čím dál nervózněji — redakci *Observeru*. Bloudila jsem kdesi v parku a kolem Trafalgarského náměstí. V jednu chvíli jsem se pokoušela mávnout na taxík, ale jak jsem přitom držela oběma rukama kufrík s dortem, vypadala jsem jako moudrá stará opice ze *Lvího krále*, která zvedá novorozeného Simbu k uctění. Taxík projel kolem a minul mě.

Ti dobří lidé z *Observeru* si o mě pochopitelně dělali starosti. Patnáctiletá holka se v Londýně na tři hodiny ztratí — a pak se přibelhá ubřečená. Posadili mě do zasedačky a chystali se zeptat, jestli jsem byla sexuálně napadena.

„Přála jsem si vidět tabulky s klínovým písmem v Britském muzeu,“ povídám. Pokouším se o satiru — chci vyvolat

dojem, že jsem tak zažraná do historie, že na sebe nechám čekat zástupce šéfredaktora *Observeru*.

Oni si to bohužel vyloží zcela vážně a pokoušejí se mě rozveselit tím, že vyprávějí o svých oblíbených exponátech — ovšem vzhledem k tomu, že jsem se do Britského muzea vůbec nedostala, nemůžu se do této diskuse zapojit. Jediné muzeum, v němž jsem kdy byla, je Bantock House ve Wolverhamptonu, kde mají zámek z obalů od bonbonů. Je to moc povedený zámek. A třpytí se. Vyprávím jim o něm. Přitakávají, že to zní opravdu neobyčejně.

Jenže — jenže! Poněkud nečekaně, poté co jsem vypila tři sklenice vody, rychle si utřela slzy pod záminkou, že si rovnám klobouk, a nechala jsem se od všech asi stokrát laskavým tónem uchlácholit, že „v Londýně se člověk opravdu snadno ztratí“, přichází chvíle, kdy zástupce šéfredaktora prohlásí: „Takže teď, když vás tu konečně máme, ho ho ho, chtěla byste pro nás pracovat?“

Bohužel jsem v té době procházela životní etapou, kdy jsem nechtěla říkat správné věci nebo pěkné věci, nýbrž jen legendární věci. Celé dny jsem si v hlavě představovala různé rozhovory a následně je rozebírala z hlediska toho, jaká je možnost, že se stanou legendárními.

Ve scénáři „Nabídlí mi, ať napíšu tři fejetony pro celostátní noviny“, který jsem si v duchu přehrála třistakrát, jsem si nakonec vybrala legendární odpověď, o které se bude v následujících letech s úžasem vyprávět („A potom řekla — hahaha, to bylo prostě úžasné...“) a která zní takto:

„Pracovat pro vás? Moc ráda. Vážně strašně ráda!“

Pak se odmlčím — vezmu papírový ubrousek, namočím ho do skleničky s vodou a dělám, jako bych se chystala čistit stěny.

„Napřed se pustím do tohohle,“ povídám, „a potom se dám do podlah...“

Je to citát z muzikálu *Annie* — scéna, kdy jí Warbucks nabídne, aby u něj bydlela, a Annie to nejdřív nepochopí a myslí si, že ji chce jako služebnou. Když si představuju, jak to přednesu, jsem si jistá, že se všichni budou smát. Budou říkat: Nabídli jsme jí práci — jako novinářce —, ale ona předvedla parodii na svůj prostý původ a svou posedlost muzikály a předstírala, že jsme jí navrhli, aby dělala uklízečku! To bylo legendární!

Není možné, že by někdo z nich neznal *Annie*. Ta hláška je rozseká.

Nikdo z přítomných *Annie* nikdy neviděl.

Následuje trapné ticho.

„Chtěla byste pro nás psát fejetony?“ zeptá se zástupce šéfredaktora nakonec a tváří se, že to, co jsem právě předvedla, se nikdy nestalo. „Během letních prázdnin? Myslím, že by nás zajímalo, co chcete říct o životě — a o tabulkách s klínovým písmem! A o celofánových hradech, ho ho ho!“

„Ano, chtěla,“ odpovím jednoduše. Rozhodla jsem se, že od teď budu na všechno reagovat jednoduše.

„Takže,“ ozve se editorka publicistiky. Je okouzlující. Má lesklé vlasy. Milá dáma. „O čem byste pro nás chtěla psát?“

Hledím na ni.

„Jaké máte nápady?“ ptá se.

Dál hledím. Opravdu mě vůbec nenapadlo, že budu muset přemýšlet, o čem mám psát. Myslela jsem, že se prostě objevím, prohlásím něco legendárního a oni řeknou, co mám napsat. Jako ve škole. Články jsou jen... takový placený domácí úkol, nebo ne? O tom, co patří do novin, rozhodují dospělí — to záhadné seskupení, které si v duchu spojuju s politiky, miliardářem Daddym Warbucksem a snad s Johnem Cravenem z dětského zpravodajského pořadu *Newsround* — a ti potom témata zadají redaktorům. Přece se od nich nečeká, že... novináři nemusejí... určitě nemusíte...

„...sepsat seznam věcí, které vás opravdu zajímají, které se vás nějak dotýkají,“ povídá zástupce editora. Nemám vůbec nic. Při tomto rozhovoru se naprosto nechytám. Budu muset zatáhnout za pojistné lano a otevřít padák.

„Upekla jsem vám dort!“ zvolám radostně. „Dejte si ho na svačinu s šálkem čaje. Citronový piškot!“

Opatrně dávám kufr na stůl — po tom, co jsem ho celý den příčinlivě držela ve vodorovné poloze, i tehdy, když jsem seděla na té autobusové zastávce, která byla „mimo provoz“ — a otevírám ho. Lidé zbožňují, když jim někdo přinese dort! Když přinesu dort, spojí si mě v hlavě s dortem a budou o mně smýšlet příznivě, což znamená: nabídnou mi práci!

V nelítostném srpnovém žáru se po tříhodinovém bloudivění Londýnem všechna citronová krémová náplň srazila a zkazila. Místnost naplnil nelibý pach připomínající zvratky. Všichni na mě hledí. V hlavě mi vyvstane myšlenka: Co takhle napsat o tomhle?

Když jsem zpátky ve Wolverhamptonu, mí noví nadřízení mi po telefonu radí, abych si přečetla noviny, podívala se na zprávy „a promyslela si, jestli mě tam nezaujalo něco, o čem bych chtěla napsat“.

Dva týdny v kuse neúnavně v médiích zkoumám všechny významné události aktuálního dění — a následně píšu šest set slov o tom, jak se můj bráška loni ztratil na pláži v Ynyslas. V příštím týdnu odevzdávám šest set slov o tom, jak jsme šli se sourozenci do knihovny („Jsme v oddělení ‚Knihy tak nudné, že měly vyhrát Man Bookerovu cenu.‘“). Můj třetí a poslední článek je o rodinném pikniku.

A tím to hasne. Nic dalšího mi v redakci *Observeru* nenabídli, a tak končím. Zase jsem nezaměstnaná. Budu se muset snažit najít si práci.

O půl roku později nabízím své nápady do *Guardianu*. Víím, že chtějí něco, co se týká pubertáků, ale vlastně toho o pubertácích moc nevím. Učím se doma a jediný další teenager, kterého znám, je moje sestra, a ta se mnou právě nemluví.

Když přijdu ke Caz do pokoje, nutí mě, abych stála v koutě a mluvila výhradně otočená zády k ní. O pár let později jsem zjistila, že přesně tak jedná se svými oběťmi sériová vražedkyně ze *Záhady Blair Witch*.

„Mohla bych třeba psát o tom, jaké to je vést si deník, nebo, ehm, o módě,“ povídám váhavě. „Nebo, ehm, o autobusech?“

V autobusech trávím spoustu času. Mám nejrůznější poznatky o tom, jak si lidé vybírají sedadla, a s radostí bych se podělila se čtenáři o svou teorii, že praví vizionáři vždy sedí v dvoupatrovém autobusu nahoře vpředu na levé straně, protože toto místo zaujímá ve filmu *Bratři Bluesovi* Dan Aykroyd, což je mezi hrdiny tohoto filmu moje nejoblíbenější postava. O autobusech můžu nabídnout spoustu poznatků.

„Klidně buďte tak útočná, jak chcete,“ oznamuje mi editorka vlídně, zatímco se ve vzduchu pořád vznáší slovo „autobusy“. Autobusy.

„Ehmmmm,“ cítím, jak se mi odměna vzdaluje před očima. Musím něco říct, navrhnout téma, které ji nadchne. V panice vyhrknu: „A co anorexie?“

„Ano!“ prohlásí okamžitě.

Je to pro mě trochu zvláštní téma, protože většinu volného času trávím tím, že pojídám slané krekry namazané šunkovou pěnou. Jídlo zbožňuju tak, že když se drobnými dírkami v krekrech krouťí žížalky šunkové pomazánky, jsem úplně v sedmém nebi. Pokud jsem se někdy osobně setkala s anorexií, netrvalo to déle než pětáctyřicet minut. Víc jsem tomu opravdu nedala.

„Fakt ráda,“ vykřiknu a pak přecházím ke svému serióznímu tónu: „Je to strašná choroba, téměř se zdráhám uvěřit, jak příšerně ničí mou generaci.“

O anorexii nevím zhola nic. Ale do pěti odpoledne musím předložit pět set slov, a tak dělám to, co by udělal každý: prostě si vymyslím nějaké kraviny.

„Lolita nedržela dietu. Ale dnešní dvanáctileté děti znají šířku svých boků, délku nohou i sebemenší záhyb na břicho,“ začala jsem zvesela, bůhví proč zrovna takto — *Lolitu* jsem vlastně vůbec nečetla. Ale byla to jediná dvanáctiletá holka, která mě napadla, kromě Laury Ingallsové, a ta by se do tohoto kontextu příliš nehodila. Věděla jsem, že Lolita se tak nějak stala obětí nebo co, a tak jsem ji tam šoupla. Takto člověk postupuje, když ví naprosto kulový.

„Měla jsem minisukni jako Julia Robertsová. Říkala jsem si, že bych k ní měla mít i vhodné nohy,“ citovala jsem například Eloise, kterou jsem si úplně vymyslela.

Kdysi jsem viděla epizodu seriálu *Casualty*, kde baletka jedla toaletní papír, tak jsem tam přihodila i to.

Článek vyšel v březnu 1992 a ničí názor na anorexii překvapivě neovlivnil — dokonce ani ten citát od (vymyšleného) „praktického lékaře“: „Přicházejí ke mně devatenáctileté dívky a chtějí, abych jim předepsal tablety. Já mám chuť je místo toho pohladit po tváři a nabídnout jim raději lentilky.“ Právě to by nepochybně, jak jsem byla v té době přesvědčená, anorexii vyléčilo. Lentilky.

Nebo další článek, který se mi podařilo udat zhruba tou dobou — v roce 1993 — do *The Observer*. Jmenoval se „Nikdy to nebylo horší“.

„Proč je tak skvělé být teenagerem v materiálním světě devadesátých let?“ ptá se Caitlin Moranová.

To byla skutečná symfonie hovadin. V tomto článku — šest set slov dlouhém — jsem hořekovala nad tím, jak mě a moji kamarádku („Je jí šestnáct — šest a deset let na této

planetě, čtyři přestupné roky — a tvrdí, že ji život děsí, protože ještě zbývá tolik času do smrti.“) kulturně drtí hodnoty předcházející generace.

„Občas vylezeme na střechu pětipatrového parkoviště, hážeme kamínky na lidi dole, moje kamarádka křičí ‚KDO JSEM?‘ a já se směju, dokud se nerozbrečím, protože nás nikdo neslyší a nikdo jí nemůže odpovědět.“

Je to nesmysl a pitomost od začátku do konce: jednak se na střechu žádného pětipatrového parkoviště ve Wolverhamptonu rozhodně nedostanete, všechny jsou naprosto důkladně zabezpečené, očividně proto, aby se předešlo nebezpečnému chování ohrožujícímu zdraví a bezpečí, přesně takovému, o jakém tady lžu. A upřímně řečeno, nemyslím si, že by někdy nějaký teenager vzpínal ruce k nebi a křičel „KDO JSEM?“ — tedy kromě dramatických pořadů na Channel 4, odkud jsem to mimochodem vykradla.

„Nemá žádnou identitu, až na tu, kterou jí prodávají v reklamách,“ pokračuju farizejsky a kárám celý reklamní průmysl, zcela navzdory tomu, že miluju písničku z reklamy na vločky Bran Flakes („Jsou tak lahodné/lahodné/la-la-lahodné/velice lahodné!“) a citově mě nesmírně zasáhla romantická kampaň na Nescafé Gold Blend.

Ráda bych vám citovala další příšerné články, které vznikly, když jsem se zoufale vrhala na něco (cokoliv), o čem bych mohla psát. Jenže nemůžu, protože právě tehdy se moje novinářská kariéra zasekla. Vzniklo celkem pět kousků, než si všichni — a nakonec i já — uvědomili, že naprosto nemám o čem psát. Nebo přesněji řečeno snad mám — jen jsem v té době netušila, co by to mohlo být.

Stáhla jsem se do undergroundu (zpátky do postele) a snažila jsem se přijít na to, jak se uživit psaním, když o světě vůbec nic nevím (velkoryse řečeno). Chvíli to trvalo, ale v šestnácti jsem už měla plán.

Konečně mi tedy došlo, že o vlastním životě psát nemůžu, protože jsem nic neprožila. Nezbyvalo mi než začít psát o jiných, starších lidech, kteří na rozdíl ode mě něco dělají. Rozhodla jsem se, že se stanu hudební kritičkou a zaměřím se na rock — protože jsem četla *NME* a *Melody Maker*, což byly časopisy, kde novinář mohl používat slova jako jaguáří, jubileum a šagrén, když popisoval, proč má nebo nemá rád U2. A mně se zdálo, že takové kritizování by mi šlo.

Píšu ukázkové recenze svých pěti nejoblíbenějších alb — *Hats* od Blue Nile, *Pills'n'Thrills'n'Bellyaches* od Happy Mondays, *High Land Hard Rain* od Aztec Camera, *Reading, Writing & Arithmetic* od The Sundays a *Nothing's Shocking* od Jane's Addiction — a posílám je editorovi rubriky recenzí v obálce, kterou jsem předtím opatrně navoněla citronovou esencí z kredence (má zastoupit citronový koláč v kufru). Stále vycházím z předpokladu, že mě někdo zaměstná jedi- ně tehdy, když si mě spojí s moučníkem. Zřejmě je to jedna z těch mylných domněnek, kterých se zbavíte studiem na Oxbridge.

Editor mi následující den volá a chce, abych napsala ukázkovou recenzi na místní koncert. Později tento text vychází a já dostávám výplatu osmadvacet liber a čtyřicet dva pencí a stávám se novinářkou na volné noze pro oblast Midlands, což zahrnuje Birmingham, Wolverhampton, Dudley a Derby. Pokud se v okolí nachází nějaká kapela, která prodala aspoň dva tisíce desek a hraje v místní hospodě, vrhám se na ni. V podstatě mám od té doby na starosti indie scénu v Západní Mercii.

Po pouhých sedmi měsících v časopisu *Melody Maker* — kdy jsem pracovala ve svém revírku, odevzdávala jsem recenze a šetřila si svůj přísun osmadvaceti liber a dvačtyřiceti pencí — jsem napsala recenzi na nové album skupiny Ned's Atomic Dustbin nazvané 522.

V hipsterské hierarchii té doby byli Ned's, jak jim říkali fanoušci, hodně, ale opravdu hodně nízko. Byla to skupina kluků ze Stourbridge v Midlands — tedy z mého rajonu! Bylo jim okolo dvaceti a hráli přívětivou, poněkud připitomělou, hlučnou bílou hudbu, na niž mohli poskakovat přívětiví, poněkud připitomělí, velmi bílí mladí lidé. Pokud jde o to, jaké měli kouzlo a jak moc byli cool: pohybovali se přibližně na úrovni játrové paštiky nebo dřeváků. Kromě toho byla jejich kariéra za svým vrcholem a upadala.

Nicméně, nedostatek náboje, přitažlivosti nebo úspěchu není — a nikdy nebyl — zločin. Dokonce to není ani přestupek proti místním vyhláškám. Když jsem se tedy rozhodla podrobit jejich album termonukleárnímu útoku o více než čtyřech stech osmdesáti slovech, bylo to stejně zbytečné a neopodstatněné, jako kdyby Chewbacca s lodí Millennium Falcon přilétl nad místní kachní rybníček a začal ho ostřelovat.

Ve skutečnosti však moje zbraně nebyly ani ze čtvrtiny tak sofistikované jako Millennium Falcon. Vypadalo to spíš tak, jako kdyby Chewbacca z Millennium Falcon vypadl, pak se brodil rybníčkem, kopal do kachen, dupal po nich a mlátil je — vyplašené, nevinné kachničky. Jak Wookie do těch kachen bušil, aniž by ho jakkoliv vyprovokovaly, všechny hlasitě káchaly a z rybníčku se dostaly až ve chvíli, kdy hladinu málem zakrylo vyškubané peří.

„Ahoj, kluci,“ začala jsem přímým oslovením kapely, „pohřby jsou pruda, co? Kariéra v rakvi a nezbývá než na ni hodit trochu hlíny a pak se v šedivé sychravé mlze vléct s pohřebním průvodem až na smuteční hostinu a tam se nalít. Byl mi svěřen chmurný úkol držet hlídku za nebožtíka a pronést několik slov o vaší zesnulé schopnosti prodat kdy jakoukoliv další desku. Co říct? Přiléhavá se zdají být slova jednoho významného básníka — Liama z kapely Flowered Up: ,TÁHNI DO HAJZLU! TÁHNI A CHCÍPNI!‘“

I po osmnácti letech se strašlivě stydím za to, co jsem tehdy psala, a prostřední část článku dokážu jen rychle přelétnout: „Hniloba... opěvování ničeho... na prd... žalozpěvy... příšerná kravina... všem je to úplně ukradený...“

Vyčetla jsem jim, že jsou asexuální, nemelodičtí, trapní a totálně mimo: jako by mohli za hudební klima, ve kterém se kapely plazí a hrají tříakordové písničky místo toho, aby stoupaly vstříc úspěchu a ucházely se o polobožství. Byla jsem vážně kráva.

Celé jsem to uzavřela větou: „Rok 1994 byl rokem, kdy jsme na rozloučenou zamávali Kurtu Cobainovi a týpkovi z Doctor Feelgood. Co takhle dát hattrick, JonNÉÉÉ?“

Ano, přesně tak — recenzi jsem ukončila tím, že jsem zpěvákovi popřála smrt buď po vzoru Kurta Cobaina, který se zastřelil v dubnu, nebo po vzoru zpěváka kapely Doctor Feelgood, který v srpnu zemřel na rakovinu. A nádavkem jsem ještě vyhláskovala jeho jméno „sarkasticky“.

K recenzi byl připojen komentář: „Bože, Caitlin, tohle neprojde bez odezvy.“ Jako by se i sama redakce vyděla, co že jsem to napsala.

Když se na to teď zpětně dívám, tak tomu rozumím. Bylo mi sedmnáct, pracovala jsem v redakci plné dospělých. Byla jsem mládě, které nemilosrdně napadne kořist a mršinu přinese ukázat starším členům smečky, aby na ně udělalo dojem. Chtěla jsem upoutat pozornost.

I to nejběžnější zhodnocení situace ovšem ukazuje, že to, co jsem jim nosila v zubech, nebyla statná polární liška. Vracela jsem se jen s několika smutnými, překvapenými kachnami.

A také je z toho patrné, že jsem nebyla vlče s ostrými tesáky, ale spíš nemotorná panda nebo tučňák nebo velká slepice: prostě nějaké stvoření zrozené k procházení se, nikoliv k soubojům. Nikdy jsem neudělala to, že bych k někomu přišla na party a do očí ho urážela — proč jsem to

tedy prováděla v časopise? Své texty jsem brala jako „nápad“ — prostě místo na stránce zaplněné čímkoliv, co ze mě zrovna vylezlo.

Jenže to samozřejmě nebyly jen jakési „nápad“y. Nic takového neexistuje. Když něco hodíte na papír, nebude to méně významné. Naopak to na důležitosti získá.

Závěr je následující: věřila jsem, že jsem hodný člověk — ten, který přinese citronový piškot do redakce *Observeru*, ze silnice sbírá žížaly a vrací je zpátky na trávu se slovy „Není zač, kámo!“ —, ale jak se ukázalo, dělala jsem ze sebe kundu. Proč jsem se tak chovala? Kund už je na světě víc než dost. Další už nepotřebujeme. Když ze sebe někdo dělá kundu, tak zřejmě kunda vážně je. Tohle pseudo-kundovství byla hodně blbá hra. Rozhodla jsem se, že toho musím nechat.

Moc ráda bych předstírala, že jsem se z toho dostala sama, pouhých pár týdnů po otištění recenze na Ned's Atomic Dustbin. Že jsem si v klidu promyslela své hodnoty, zvolila jsem si, kým chci být, a odhodlaně provedla intelektuální přeměnu sebe samé: že to byl přerod prostřednictvím filozofie a rozumu.

Ve skutečnosti si mě vzal stranou muž, který se později stal mým manželem, a svým typickým mírným způsobem mi řekl: „Ta recenze byla trochu... mimo.“

A tehdy jsem si v silném záchvatu úzkosti uvědomila, že nemůžu dělat to, co dělá spousta autorů, které jsem ráda četla, jako A. A. Gill, Julie Burchillová a Hunter S. Thompson. Nemohla jsem se pouštět do psaní, jež se podobá radostnému žhářství a chladnokrevným vraždám. Nebyla jsem jako oni, neseděla jsem skrčená za psacím strojem a neodstřelovala záškodníky pistolí s perleťovou rukojetí. A nezvládala jsem každodenní rozčilování — nechtěla jsem být jako novináři, kteří lamentují nad problémy s parkováním, nad

daněmi a přistěhovalci, nad homosexuály vychovávajícími děti, nad BBC a zdravotnictvím a bezpečnostními opatřeními a ženami, které si oblékly nevhodné šaty a mají v nich moc tlustý zadek. Neměla jsem na to, abych se s tím vším střetávala.

Měla jsem pocit, že jsem stvořena pro něco jiného.. býložravějšího. Když jsem začala přehodnocovat svůj žurnalistický styl, uvažovala jsem nad tím, co mě baví — co mi dělá radost —, a došlo mi, že to hlavní je... prostě jen tak poukazovat na různé věci. Upozorňovat na to, co se mi líbí, aby si toho všimli i ostatní. Jako když máma ve vlaku ukazuje dětem: „Podívej, kravičky! Bů!“ Bavilo mě poukazovat na některé věci a vyjadřovat se o nich umírněně a zdvořile. Nebo trošku přitrouble. To mi šlo opravdu výborně. Přitroubllost navíc nikdy nikomu nezpůsobila žádnou zásadní újmu.

Úplně nejlepší ze všeho bylo kousavé, přitroublé upozorňování na vážné věci: politiku, represe, bigotnost. Příliš mnoho komentátorů se snaží své nepřátele okamžitě nařknout, že jsou zlí. Mnohem účinnější ovšem je ukázat, že se chovají jako idioti. Odhalování idiotů, to je něco pro mě.

„Prostě budu zdvořilá, trochu přitroublá a budu upozorňovat na různé zajímavé věci,“ rozhodla jsem se. „Když jsem začínala psát, byla bych ochotná pro jediné slušné téma i zabít. Teď mám rovnou tři. Zdvořilost a přitroubllost a poukazování na různá důležitá témata. To bude stačit.“

Pokud tedy v této knize najdete něco zajímavého, doufám, že to bude trochu přitroublé nebo zdvořilé nebo tím upozorním na věc, která si opravdu zaslouží pozornost. Najdou se i poněkud vážnější kousky — v poslední době mě začala lákat témata jako chudoba, sociální reformy a koaliční vláda. Píšu o nich z pohledu béčkového Dickense nebo Orwella s kozama.

Ta patnáctiletá rádoby novinářka z Wolverhamptonu, která zoufale hledala, o čem by mohla psát, měla ve skutečnosti miliony témat všude okolo sebe: obecní bydlení a život na sociálních dávkách, kamarády s duševními poruchami či naprosto pozměněné vnímání světa, které člověk má, pokud je odjakživa zoufale chudý — když je tak švorc, že ani nemůže jet do jiného města, kde by unikl věčné, ubíjející sklíčenosti, strachu a nudě.

A přesto — nejspíš právě v reakci na toto všechno — mám hluboko v sobě pevně zakořeněné přesvědčení, že navzdory všemu je svět naprosto úžasné místo. Tato kniha je sbírkou příkladů dokazujících, jak báječný může svět být. Napsala ji dlouholetá milovnice života a planety Země. Ano, pořád sice jsou záležitosti jako retardéry na silnicích, papírování a lahvičky džusů Innocent Smoothie, na kterých se píše: „Ahoj, jmenuju se Graham Džusík! Vychutnej si mé nespoutané ovoce divoce a po svém! SRKEJ MĚ HIPSTERSKÝM BRČKEM!“ Svět dokáže být pořádně protivný, a dokonce i já — nezdolná optimistka s jizvou po císařském řezu — jsem si tu neodpustila několik rozhořčených lamentací. Budu k vám upřímná: ničeho příznivého o Kukluxklanu, internetových trollech nebo Lole ze seriálu *Charlie a Lola* se tu nedočkáte. Ta kreslená megera si zaslouží smrt! A za tímto přáním cizí smrti si skutečně stojím. Na rozdíl od kletby, kterou jsem počastovala nebohého Jonna z Ned's Atomic Dustbin, jemuž se tímto — vleže na břicho, zcela ponížená a zahanbená — po osmnácti letech omlouvám. Moc, moc mě to mrzí. Vyřid' i své mámě, že se omlouvám, Jonne. Musela být k smrti vyděšená.

Jinak je tato kniha, celkem vzato, manifestem radosti. Poté, co jsem jako novinářka dostala svou druhou šanci — tedy když mě v osmnácti jakožto jiného člověka, „radostnou publicistku poukazující na závažná témata“, přijali do deníku *The Times* —, předsevzala jsem si, že tuto příležitost

využiju k tomu, abych hýřila zábavou, jak jen to půjde. Výsledkem je tato antologie, v níž zachycuju, jak jdu do erotického klubu s Lady Gaga, jak pokušuju s Keithem Richardsem, jak pojidáním koláče trénuju v dešti na maraton, jak se proměním ve virtuálního trpaslíka jménem Scottbaio, načež se nepředvídatelně zabiju při živém vysílání *Show Richarda & Judy* a přiznám se k tomu, jak jsem kdysi uvěznila vosu pod sklenici a zbulila ji trávou.

Přijala jsem za své motto, že toto je ten nejlepší svět, jaký máme — protože je jediný, který máme. Jsou to ty nejjednodušší počty na světě. Bez ohledu na to, kolik příšerných, skličujících a znervózňujících událostí se může stát, pořád tu jsou knihovny. A déšť dopadající na hladinu moře. A měsíc. A láska. Vždycky tu bude něco, na co se můžete zadívat s potěšením, nebo něco, na co se můžete nadšeně těšit. Pokaždé přijde chvíle, kdy užasnete nad světem (a sebou samými), nad celým tím nepravděpodobným, vratkým faktem, že jste naživu — a pak se rozesmějete.

A v tomto okamžiku si jdu většinou uvařit čaj a pustím se do psaní.*

* Vlastně ne. Většinou to ještě nejméně tři hodiny odkládám, zabíjím čas na webu TopShopu, útočím pinzetou na zarůstající chloupky na nohách a na internetu si prohlížím vysněné byty v New Yorku. Potom zpanikařím a vrhnu se do práce — v znepokojivou hodinu a sedmatřicet minut před termínem. Jenže toto není inspirativní myšlenka, kterou bych chtěla úvodní kapitolu uzavřít. Po pravdě řečeno, mohla by docela zkazit dojem.

část první

Kofein, *Krotitelé duchů* a marihuana

Vysvětlím vám, proč jsou Krotitelé duchů nejlepší film na světě, podívám se s jistým úžasem na smuteční obřad Michaela Jacksona a nechám čekat premiéra. Ale začnu tam, kde vždycky končím: v posteli, když vyvádím z míry svého manžela.

Dlouho jsem si lámala hlavu nad tím, který článek by měl být první — jakým svým počinem bych se mohla přiblížit vydání „Modrého alba“ nebo „Červeného alba“ od Beatles. Nějakým ryze hlubokomyslným článkem o veřejné sociální péči? Vášnivou oslavnou řečí o tom, jak ráda bych si to rozdala se Sherlockem z Sherlocka? Nebo pečlivě vyváženou polemikou o sexismu, homofobii a fobii z transsexuálů uvozenou nečekanou, leč ve výsledku překvapivě výstižnou paralelou s přistáním na Měsíci? Nebojte se — tohle všechno tu nakonec najdete. Hlavně to s Sherlockem. Lásky k Sherlockovi je tady opravdu hodně. Vlastně by se tato kniha mohla klidně jmenovat „Co si myslíš o TOMHLE, Sexlocku Holmesi?“ Přičemž by na obálce byla má fotografie, jak s přimhouřenýma očima olizuju jeho pěnovku.

Nakonec jsem se však rozhodla, že tyto bohulibější, kulturně významnější a procítěnější záležitosti odsunu ve prospěch dlouholetých, nevrlých, reptavých poloroztržek s mým manželem.

Říkej mi Koala

Je noc, 00.17 hodin. Usínáme — Pete oddechuje, přechází do REM fáze. Slyším, jak se kotel v podkroví přepne na noční režim. Hovíme si v načechrané peřině. Tento den už je u konce.

„Miluju tě, Medvěde,“ povídám.

„Mmm, i já tebe,“ odpovídá. Pak se rozhostí ticho. Po něm následuje další ticho. Potom:

Já: „Medvěde, to je legrační, co? Medvěd. Říkám ti Medvěd.“

Pete: „Hmrg.“

Já: „Ale... ty pro mě nemáš žádnou přezdívku. Bylo by hezké, kdybys mi říkal přezdívkou.“

Pete: „Mrrrrp.“

Já: „Protože... víš, už je to šestnáct let. Vymyslela jsem ti spoustu různých, trochu zvláštních jmen — Medvěd, Koláč, pan Bobek, Mončičák —, ale ty jsi pro mě nikdy žádnou přezdívku neměl.“

Pete: „Mrrrrrb.“

Já: „Přezdívka přece vzniká z nějaké potřeby, nebo ne? Někoho přejmenuješ, abys tím dal najevo vlastnictví nebo abys naznačil, že v tom druhém vidíš něco, co ostatní nevidí a co je zároveň tak jedinečné, že to má být oceněno. Takže když pro mě nemáš přezdívku, jako bys ukazoval, že by sis mě klidně nechal ukrást. Nebo jako bys tím dával najevo, že ani nepoznáš rozdíl mezi mnou, mou sestrou a Moirou Stuartovou.“

Pete, nespokojeně: „Mrrrrrp.“

Já: „Vážně, asi bych docela ráda měla nějakou přezdívku. Připadala bych si tak víc milovaná. Mnohem víc bych cítila, že mě miluješ, kdybys mi nějakou dal. Teď. Vymysli něco hned.“

Pete, otáčí se v posteli: „Spím.“

Já: „Pomůžu ti, uděláme si brainstorming. Musí to být něco hravého — a přitom něžného.“

Pete, nevěřicně: „Hravého a přitom něžného. To se mi snad zdá!“

Já: „Ne, nezdá. A ideálně by se v tom mělo odrážet, jak jsi mi za všechny ty roky porozuměl a co jsi o mně zjistil. Co tě napadne, když si mě představíš? Abych to byla celá já.“

Pete: „Slovo ,já‘.“

Já: „Snaž se pořádně!“

Pete: „Vážně. Slovo ,já‘. Říkáš to dost často. Hodně říkáš ,já‘ a potom taky ,sérum‘. Ale u toho si moc nedovedu představit, co tím myslíš.“

Já: „Nejde o to, co říkám, ale co si ty myslíš! PROČ MĚ MILUJEŠ?“

Pete, nejistě: „Jsi žena?“

Já, neústupně: „Nemůžu mít přezdívku Žena. Všechny moje feministické kamarádky a feminističtí kamarádi by proti mně psali petice. Co tě ještě napadá?“

Pete: „Ty si vůbec neuvědomuješ, kolik mám zítra práce.“

Já, ochotně: „Jsem neobyčejně praktická, že? Třeba když jsem tenkrát opravila rádio v tom půjčeném autě. Něco na způsob MacGyvera nebo Johna McLanea — to je ta postava, kterou hraje Bruce Willis ve *Smrtonosné pasti*. Ale ta přezdívka musí být i trochu sexy. Třeba SexGyver. Jenže to není ono. Potřebujeme něco... zvučnějšího.“

Pete: „Měla bys zavolat kamarádům. Nechceš to probrat s některým z těch ukecaných gayů? Tohle by je moc bavilo.“

Já: „Jakých rozkošných výstředností sis na mně všiml?“

Pete, zoufale, asi po minutě: „...jíš často jogurt.“

Já: „Jím často jogurt.“

Pete: „Jíš často jogurt. Mohl bych ti říkat Jog.“

Já, rozhořčeně: „Jog? Tak mi říkat nemůžeš — Yog je přezdívka George Michaela. Nemůžeš mě pojmenovat přezdívkou, kterou už má nějaká celebrita. To bys mi rovnou mohl říkat ‚Brangelina‘ nebo ‚Pelvis‘. Ty se moc nesnažíš, co?“

Pete: „Ach jo, jsem fakt chudák.“

Já: „Co třeba Koala? Je to moje oblíbené zvíře, a navíc eukalyptem omámená koala je výborná narážka na ta léta, kdy jsem hulila, takže by to poukazovalo i na to, že jsi mě znal už tenkrát, ještě v době, kdy jsem si kvůli písničce ‚Eight Days a Week‘ od Beatles myslela, že týden má osm dní. Koala.“

Pete: „Koala! To se povedlo. Je to vážně moc dobrý nápad. Ano. Od teď už pro mě navěky budeš Koala. Záležitost byla uzavřena k oboustranné spokojenosti. Jsem nesmírně šťastný. Zní to sarkasticky?“

Já, nadšeně: „Ne. Teď jsem spokojená. Medvěd a Koala. To jsme my dva. Jsme Medvěd a Koala. Dobrou noc, Medvěde.“

Pete: „Dobrou noc.“

Krátké zlověstné ticho.

Konečně dodávám: „Koalo.“

Pete: „Cože?“

Já: „Dobrou noc, Koalo. Musíš říct ‚Dobrou noc, Koalo‘.“

Pete: „Dobrou noc, Koalo. Ty šílená krávo.“

Jak vidíte, můj rodinný život je naplněný a radostný. Když se mě zeptáte, jak se to podařilo, můžu vám citovat slova jedné z nejlepších scének z loutkového pořadu The Muppet Show: Marvin Suggs & Muppafon. Suggs v ní hraje písničku „Witch Doctor“ na muppafon – živý xylofon vytvořený z loutek mupetů, které opakovaně tříská paličkami a ony vykřikují – a později se vyjadřuje k reakcím veřejnosti na toto číslo.

„Lidé se mě ptají, v čem spočívá tajemství muppafonu,“ říká svým přiškrceným vysokým hlasem. „A já jim pokaždé odpovím – je to VZÁJEMNÁ LÁSKA A RESPEKT.“

U mě a Petea to funguje v podstatě stejně. A tak se plavíme hlubokým modravým oceánem manželské blaženosti. Nebývalo tomu tak ale vždycky. Pocházím z naprosto odlišného prostředí. Ve spoustě věcí mé dětství a dospívání připomínalo film o nelehkém životě chudiny Andělin popel nebo knihu Dítě zvané „To“. Následující nemilosrdné líčení toho, jaké bylo dosáhnout dospělosti, aniž bych kdy okusila šálek čaje, bohatě dokládá, jak hluboké rány na duši si dodnes statečně nesu.

Povšimněte si, že tento článek je ještě z doby, kdy se za večerník Evening Standard platilo, a jak přesně jsem předpověděla jeho budoucnost. Jako bych měla nějakou mediální křišťálovou kouli.

Kofein – životní míza jedenadvacátého století

Při psaní tohoto článku popíjím výborný čaj. Což je z mnoha důvodů nejméně pozoruhodná informace tohoto týdne.

Čaj není z mediálního hlediska nijak významná záležitost. Čaj pijí všichni. Pochopitelně.

Tedy až na mě — aspoň donedávna tomu tak bylo.

Ano, až do loňského léta jsem za celý svůj předchozí život vypila asi tři šálky kávy a snad deset hrnků čaje. Za celý život. Já vím. Ano, tato slova znějí jako přemítání mimozemšťana. Ale co na to říct — horké nápoje mě prostě do té doby mójely. Zřejmě jsem tehdy nepotkala toho pravého člověka, který by mi kouzlo čaje představil. Nebo jsem možná nikdy nikomu nedůvěřovala natolik, abych si od něho nechala čaj uvařit.

Loni v létě jsme si však zařizovali novou kuchyň, a protože kuchyně je zároveň mou pracovnou, musela jsem se na pět týdnů odstěhovat s notebookem do přilehlých kaváren v Crouch End. Díky své značné empatii jsem vycítila, že tam není zvykem žádat „velkou sklenici vody z kohoutku, prosím“, nýbrž že se tu má popíjet jejich draze prodávaný čaj a káva. Během dvou týdnů jsem se z kofeinové panny proměnila v někoho, kdo do sebe během odpoledne bez problémů obrátí čtyři latte a právě tolik hrnků čaje, a můžu vám říct: díky tomu jsem všechno spatřila v úplně novém světě.

Přátelé, žijeme v kofeinovém světě. Uvažujeme kofeinově a žijeme kofeinové životy. Naše problémy jsou problémy lidí, kterým milované teplé nápoje zamlžily myšlení, a naše myšlenky jsou napůl naše a napůl jsou dílem našich šálků. Tolik aspektů moderního života, jimž jsem dřív nerozuměla — věci, které mě na společnosti naprosto mátlly —, se najednou, poté co jsem se na měsíc ponořila do čajového světa, úplně vyjasnily.

Vezměme si například bolesti hlavy. Dokud jsem se nestala závislou na čaji, předpokládala jsem, že věta „bolí mě hlava“ je jen výmluva, aby se člověk mohl vyhnout nějaké neodkladné činnosti. Jako můj otec, který říkal: „Nemůžu —

mám v noze kost,“ když jsem byla malá a chtěla jsem, aby si se mnou hrál na schovávanou.

Vstupte však do kofeinové říše a budete žít ve světě, kde se vaše lebka najednou změní ve slabou, propustnou skořápku, do níž se každou minutou může vetřít trýznivá, tupá bolest.

Totéž platí pro nespavost. Můj obvyklý interval mezi zhasnutím světla a sněním o *Pánovi času* nepřesahoval pět minut. Je pozdě večer po náročném dni = jde se spát. Vypadalo to dost jednoduše. Nyní, v post-čajovém světě, vyvolává jediný šálek po čtvrté hodině odpolední uvnitř mozku nechtěnou bdělost, která se tam drží ještě dlouho poté, co by nekofeinista malátně doklopýtal do postele. Když se propojí s vleklou úzkostí a neklidem — a tím, co Thom Yorke z Radiohead kdysi tak přesně popsal jako „pípání nevylihlých kuřat, které mi zní v hlavě“ —, vleče se to klidně do jedné nebo dvou do rána. A to mluvím jen o čaji! Povím vám, že mě to úplně odradilo od nápadu zkoušet crack.

Ale to hlavní, čeho jsem si všimla, je to, jak jsem po kofeinu nerozumná, sebestředná a neustále rozzuřená. Závěr tedy zní, že kofeinové nápoje dělají z lidí prasata. Stačí procházet se s kelímkem kávy v ruce a stává se z vás bojovný fantasta. Připadáte si sice jako hlavní postava ze *Sexu ve městě* nebo *Západního křídla*, ale ve skutečnosti jste jenom moula s kafem na cestě do H&M. Všechno si to uvědomuju, a stejně se necítím o nic příjemněji. V posledních měsících jsem se začala imaginárně hádat s lidmi.

Příklad: Včera jsem si na Oxford Circus chtěla koupit noviny *Evening Standard*, ale měla jsem jenom drobné. Když jsem poodešla stranou, abych si mince spočítala, rozpoutala se mezi mnou a prodavačem naprosto mrtvičná hádka — ale zcela a výhradně v mé hlavě.

„Co mi to cpete za pitomý drobáky?“ utrl se na mě v mých představách prodavač. „Mám peněženku, ne měšec.“

„To je přesně ten důvod, proč *Standard* krachuje!“ křičela jsem na něj při svém vnitřním monologu. „Tyhle drobáky jsou přesně o padesát pencí víc, než kolik platím za *Metro* nebo *London Paper*. Já pro noviny pracuju, takže moc dobře vím, která bije! Za tři roky budou všechny tyhle plátky on-line, milej zlatej, a vy budete bydlet v kartonové krabici, na kterou budou čurat lišky. Trhněte si nohou, jo? TRHNĚTE SI!“

Tuto zuřivou roztržku zarazilo to, že jsem ve skutečném fyzickém světě prodavači *Standardu* podala padesát pencí v drobných mincích, on řekl: „Mockrát děkuju, slečno!“ a podal mi noviny.

V té době — kolem jedenácté dopoledne — jsem v sobě měla už tři latte...

Kofein má ovšem nepochybně i své výhody. Zhubla jsem přes pět kilo, dokážu napsat článek na blog za rovných deset minut a nacházím dosud nepoznaná spojení s okolním světem, jednoduše díky tomu, že můžu říct: „Nutně potřebuju čaj, dáte si někdo taky?“ a lidé v místnosti budou hromadně přikyvovat. Ten pocit, že jsem konečně jako všichni ostatní, je zřejmě nejlákavější stránkou konzumace kofeinových nápojů. Když jsem podrážděná, unavená, nervózní a občas kvůli migréně nevidím na jedno oko, tak si konečně připadám normální.

Psát tři sloupky týdně do celostátních novin je téměř jako mít tři děti: věčně jste vyčerpaní a nabručení, pořád se vám nedaří zhubnout těch zbývajících osm kilo a nechápete, proč se děti nemůžou občas postarat samy o sebe a jít vám Z OČÍ.

Haha, tak to samozřejmě není. Spíš jsem měla na mysli, že je těžké se rozhodnout, který z těch článků máte nejraději.

Díky televizním recenzím si můžu příjemně tlachat o tom, co jsem tento týden viděla v telce — jednou z největších radostí, které život na ostrově přináší, je to, že se lidé obvykle dívají na některý ze čtyř hlavních kanálů. Sloupek v časopise mi zase umožňuje sepsovat takové ty monology, které ve tři ráno ohnivě drmolíte taxikáři, který se ze všech sil snaží si vás nevšímat a zesílí raději rádio, kde zrovna hraje „Alone“ od skupiny Heart.

„Jde o to, že můj muž... manžel mi nikdy, jakože nikdy, nedal přezdívku! Bla bla bla, DVĚ DĚTI A SEDMNÁCT STEHŮ!!! Asi jsem si trošku ublinkla, ale to je v pohodě, mám kapesníček, už ten autopás UTÍRÁM. Nedívejte se.“

Jakkoliv se ale snažím být nezaujatá, občas mám pocit, že páteční sloupek o slavných osobnostech — nečekaně se jmenuje „Celebrity Watch“ — mám možná přece jen nejraději. Je to v podstatě můj komentovaný týdenní výcuc toho nejzajímavějšího z bulvárních událostí publikovaných v časopise OK!. Vlastně je to má náhrada za kariéru komičky, na kterou bych se vydala, nebýt mého „traumatu z potu“, tedy z toho, že stačí pár vteřin proslovu před více než devíti lidmi a má vlhká podpaží jsou vidět ze dvaceti metrů. Vážně, byla bych úplně jako Lenny Bruce, jenže jsem nesmělá.

Následující text z rubriky „Celebrity Watch“ jsem celý věnovala tomu neuvěřitelnému cirkusovému šílenství okolo smutečního obřadu za zesnulého Michaela Jacksona. Byla to výjimečná událost, na niž si všichni, kteří ji viděli, uchovávají neutuchající, znepokojivě brebentivé vzpomínky. Pokud jste

„Celebrity Watch“ nikdy nečetli — což vás řadí k rozsáhlé demografické skupině, která zahrnuje mou matku a nejméně jednoho vedoucího pracovníka The Times, který o této rubrice mluví jako o „té záležitosti s čísly“ —, vězte, že má formu odpočítávání od deseti do jedné. To je dáno jednoduše tím, že odpočítávání deseti věcí klade naprosto minimální nároky na strukturování a náročnost textu. V článku se o sobě občas zmiňuju ve třetí osobě jako o CW (zkratka „Celebrity Watch“), protože ráda vzbuzuju dojem, že se jedná o tajemnou, mocnou organizaci hodnotící celebrity, která postupuje propracovaným vědeckým způsobem. Navzdory tomu, čím „CW“ ve skutečnosti je: osobou v županu, která při psaní pojídá nekonečné množství miniaturních čokoládových tyčinek. Nejradši mám Snickers. Ty buráky určitě obsahují spoustu zdravých bílkovin.

Zvláštní vydání Celebrity Watch: Smuteční obřad Michaela Jacksona

Deset — palec nahoru: The Jackson Four

Byl to první náznak toho, že nepůjde jen o obyčejný pohřeb, nýbrž že to bude něco tak ohromného, nezvyklého a šíleného, až se diváci u obrazovek budou muset občas štipnout do nohy nebo třeba sáhnout na konvici s čajem a říct si: „Ta konvice je obyčejná věc. Musím si zapamatovat, jak vypadají obyčejné věci.“

Michaelovu zlatou rakev v hodnotě patnácti tisíc dolarů do arény nesli na ramenou bratři Jacksonovi a sbor přitom zpíval — vzhledem k tradici pohřbů s otevřenou rakví — poněkud nešťastně vybranou píseň „We Shall See the King“

(„Spatříme krále“). Nešlo si nevšimnout, že všichni bratři Jacksonové měli jednu bílou třpytivou rukavici — Michaelův charakteristický doplněk, jeden z jeho nejvýznačnějších symbolů vedle roušky přes obličej nebo rozzuřeného šimpanze. Abychom si to k něčemu přirovnali — je to, jako kdyby všichni, kdo nesli na pohřbu Elvisovu rakev, měli velkou plastovou patku a vibrovali nohou jako Elvis při tanci. Úžasné.

Devět — palec dolů: členka Kongresu Sheila Jackson Leeová

V zásadním okamžiku, který nelze komentovat jinak než „Ehm, když myslíte...“, to vzala na sebe a rozhodla se být tou, která zmíní jak Jacksonovo mimosoudní vyrovnání ve výši dvaadvaceti milionů dolarů s Jordym Chandlerem, tak sedm obvinění ze zneužívání dětí z roku 2005 a dva případy podání omamných látek s úmyslem spáchat trestný čin. *Ale myslela to dobře.*

„Jakožto představitelé amerického Kongresu rozumíme ústavě. Víme, že lidé jsou nevinní, pokud se neprokáže opak,“ snažila se kongresmanka vyřešit celou záležitost s „vleklými fámami o pedofilii“ několika dobromyslnými větami pronesenými před Jacksonovými dětmi.

CW by v této pozici raději nestoupala na tenký led a zarecitovala by přiléhavou smuteční báseň, například Audenovu „Pohřební blues“.

Osm — palec nahoru: Kentucky Fried Chicken

Zdá se, že Magic Johnson — kterého moderátor Paul Gambaccini přiblížil neznalým britským divákům jako „hráče Lakers, tedy americké obdoby Manchester United“ — přišel na pódium s dvěma hlavními body: 1) Vzpomínkou vzdát úctu a hold zesnulému Michaelu Jacksonovi; 2) Pokusit se kladně zmínit o Kentucky Fried Chicken tolikrát, kolikrát to bude možné.

„Šel jsem k Michaelovi domů a kuchař mu přinesl kyblík kuřete z Kentucky Fried Chicken. A já na to: ‚Michaele, ty máš rád jídlo z Kentucky Fried Chicken?‘ Byl to jeden z nejlepších zážitků v životě... Bylo nám skvěle, seděli jsme na zemi a ládovali se tím jídlem z Kentucky Fried Chicken. Bůh ti žehnej, Michaele!“

Sedm — palec dolů: P. Diddy

Obřadu se zúčastnil i P. Diddy, kterého si někteří z nás staromódnějších pořád ještě vybavují jako „Puff Daddyho“, což bylo jeho původní, přihlouplé, vymyšlené jméno. Jakožto muž jednadvacátého století Diddy [@iamdiddy] všechny pravidelně informuje o každém svém kroku na Twitteru. Jeho příspěvek ze dne před pohřbem zněl: „Ještě jsem nešel spát! LOL. Pořád paříme na afterparty po včerejší akci! Jede se dál!“ U následujících dvou tweetů došlo k prudkým proměnám tónu: „Jsem na smutečním obřadu. RIP Michael Jackson!“ a „Právě odcházím z pohřbu. Bylo to tak smutné!! RIP MJ!!!!“ Další den už ale bylo všechno při starém. Pravděpodobně inspirován obědem napsal: „Zbožňuju ovocné koláčky!!!“

Zajímavé zjištění o Diddym: koláčky i pohřeb „krále popu“ si vysloužily vícero vykřičníků.

Šest — palec dolů: Brooke Shieldsová

Shieldsová předvedla plačtivé vystoupení, které trvalo asi tak tři dny a jímž se snažila publiku sdělit, jak zesnulého znala ona. Tím zesnulým, kterého tak znala, byl bohužel Michael Jackson a každý její příběh zněl jako kombinace snu, který se vám zdá při planých neštovicích, a scénky, již si vymyslela, aby ho dostala do ještě větších nepříjemností.

Příkladem budiž historka o tom, jak se večer před svatbou Elizabeth Taylorové vkradli s Jacksonem do jejího pokoje, když spala, aby si prohlédli její svatební šaty, protože

Michael — tehdy třiatřicetiletý heterosexuální černoš — se jich nemohl do rána dočkat. Následující den během svatby Shieldsová s Jacksonem „předstírali, že jsou její rodiče“ (myšleno Elizabeth Taylorové). „Zní to podivně,“ uzavřela to Shieldsová s poněkud znepokojivým výrazem, „ale povedlo se nám to!“

Vážně si to myslíte? Jak už dnes CW jednou uvedla — no, když myslíte...

Pět — palec nahoru: Diana Rossová & Elizabeth Taylorová

Obě zásadní ikony Jacksonova života na obřadu chyběly — rozhodly se raději tentýž den vydat svá osobní prohlášení.

Taylorová uvedla, že nechce být součástí oné „šarády“, čímž světu pomohla najít správný výraz pro těžko popsateľnou událost, kterou bychom jinak museli složitě opsat jako „smuteční obřad, na němž ‚show‘ uzavře uplakaná dcera zesnulého, kterou naženou na pódium, přičemž ji strýčkové uklidňují tím, že ji hladí bílými štrasovými rukavicemi“.

To Diana Rossová měla závažnější téma. Po nečekaném zjištění, že si Jackson přál svěřit jí do opatrovnictví své děti — což vyvolává představu potrhle muzikálové verze filmu *Baby Boom*, v níž by si Diana Rossová mohla zahrát po boku Diane Keatonové —, se ukázalo, jak se k této záležitosti Diana Rossová zřejmě staví.

„Budu tady [rozuměj — u sebe doma, ne na pohřbu, ve-lice daleko od všeho a především od dětí], kdykoliv mě budou potřebovat [abych jim půjčila dvacku nebo poradila s výběrem večerních šatů s vlečkou nebo s tupírováním vlasů],“ vysvětlila.

Čtyři — palec nahoru: Paul Gambaccini & Trevor Nelson

Jakožto komentátoři této události pro BBC se Gambo a Nelson nacházeli v dost nevděčné pozici, protože to, k čemu se vyjadřovali, velmi často vyžadovalo bystrou

a pohotovou reakci: „Páni, viděli jsme dobře, že se v sestřihu fotografií vzápětí po snímku Michaela Jacksona, jak si třese rukou s Nelsonem Mandelou, objevil obrázek Michaela Jacksona, jak podává ruku žabákovi Kermitovi?“

Během celé akce si Gambaccini a Nelson vedli vcelku dobře. Dokonce se jim podařilo zaplnit půlhodinku technických potíží jedinečnými spekulacemi o tom, která celebrita se rozpláče jako první: „Buď Jennifer Hudsonová [které krátce předtím bývalý švagr zavraždil matku, bratra a synovce], nebo Usher. Je tak mladý!“ prohlásil Gambaccini moudře.

Tři — palec dolů: Usher

Ukázalo se, že Paul Gambaccini je skutečným Nostradamem, pokud jde o truchlící celebrity: Usher se při své verzi písně „Gone Too Soon“ skutečně rozplakal. Usher (jehož jméno znamená „uvaděč“ a který kupodivu roli uvaděče této události nedostal) si během svého vystoupení očividně prožil jakýsi podivný nutkavý okamžik: cestou z pódia zamířil k Jacksonově rakvi, krátce se jí na straně dotkl, možná zlehka zatřásl víkem. Téměř jako by kontroloval, jestli je dobře zavřená.

CW si paradoxně dokáže snadno představit, že by Usherovo příští album mohlo nést název „Zatřes víkem“. Je v tom patrný jistý náznak R&B dvojsmyslnosti.

Dva — palec nahoru: *Mirror*

Během týdne, v němž všechna média podlehla šílenství — ve stylu „Teď, když umřel a jeho příbuzní nemají čas, peníze ani chuť nás žalovat, můžeme vydat naprosto cokoliv, co nás napadne. Jakoukoliv šílenou sr**ku. Šimpanze, sperma, drogy, duchy. Cokoliv, ty vole!“ —, se časopisu *Mirror* podařilo vyhrát napínavou bitvu a uveřejnit naprosto nejzbytečnější a nejpodružnější informaci.

V souvislosti s tím, že byl Jackson pochován bez mozku — kvůli potřebám pitvy —, nešetřil *Mirror* podrobnostmi a ne zcela bez požitku doplnil i větu, že „mozek bude umístěn do plastového kbelíku“.

Článek byl ukončen samostatným odstavcem následujícího znění: „V roce 1978 hrál Michael Jackson v muzikálu *Čaroděj*, kde ztvárnil Strašáka, tedy postavu, které chybí mozek.“

Jedna — palec dolů: Shaheen Jafargholi

Jestli Michaela Jacksona něco zabilo, byla to — a na tom se myslím všichni shodneme — kombinace několika věcí: toho, že s ním jednali současně jako s cirkusovou figurkou i jako s polobohem, který má nadpozemský talent, dále toho, že si od šesti let budoval kariéru jako dospělý a udělal si z vlastního zničeného dětství takový fetiš, až ho to přivedlo k šílenství, a toho, jak bezostyšně se toto šílenství propíralo v záři mediálních reflektorů. Snad ani válkám se ve zpravodajství nedostalo takové pozornosti jako diskusím o barevných změnách Michaelovy pleti.

Kdybychom si ze života Michaela Jacksona měli vzít jediné ponaučení (kromě toho, že flitry a vojenský styl módy spolu překvapivě dobře ladí), bylo by to varování, že dětská sláva je příšerný nápad.

Proto bylo na Michaelově úterním obřadu zajímavé, že jedno z dvanácti živých vystoupení večera předvedl Shaheen Jafargholi — dvanáctiletý velšský finalista soutěže *Británie má talent*.

Smokey Robinson jeho vystoupení uvedl tím, že zazpívá „Who’s Lovin’ You?“, tedy píseň, kterou, jak Robinson vstřícně poznamenal, devítiletý Jackson zpíval s „neuvěřitelným procítěním a bolestí“ — HALÓ! TO JE NÁPOVĚDA! Od Jafargholiho se tedy čekalo, že ohromí milionové publikum po celém světě a přímo na místě celou rodinu Jacksonových

a namátkou Stevieho Wondera, Mariah Careyovou i mrtvého Michaela Jacksona, který ležel v rakvi deset kroků od něj. Ne, to jistě nebyl žádný tlak na city.

Vše, co se tam ten den odehrálo, by se asi dalo označit za oslnivě nevhodné. Byla to hotová supernova nepatřičnosti. Téměř další evoluční stadium nemístnosti. Dítě zpívající na pohřbu Michaela Jacksona?

Když se druhý den Larry King ve své talk show zeptal zakladatele hudebního vydavatelství Motown Berryho Gordyho, kdo že to byl ten Shaheen, Gordy mu odpověděl: „Nemám páru, ale kdybych byl pořád v branži, hned zítra bych s ním podepsal smlouvu.“

Jasně že by to udělal. Před tím klukem sice ležel padesátiletý mrtvý Michael Jackson v rakvi, ale bylo u toho milionové publikum. A o to jde.

Zesnulý Michael Jackson pochopitelně nebyl jediný, kdo měl problémy s drogami. I já mám za sebou temnou drogovou minulost, kterou jsem se rozhodla čtenářům The Times odhalit – pobídl mě k tomu v roce 2009 povyk kvůli kontroverzní knize Ztracené dítě Julie Myersonové, která v ní popsala skutečný příběh o tom, jak vyhodila z domu svého pubertálního syna proto, že odmítl přestat kouřit trávu. (Tato kniha vyvolala jeden z oněch pomíjivých záchvatů mediální paniky, při němž asi padesát nejláznivějších publicistů pravidelně psalo o tom, že ženy jsou v podstatě hrozné a nemělo by se jim naprosto nic dovolit, především by vůbec neměly mít děti.)

Jak vysvětlím v následujícím článku, měla jsem během svých huličských let sama sebe také vykopnout z domu, jenže jsem na to byla moc zhulená.

Jsem Caitlin Moranová a byla jsem závislá na kouření trávy

Čtyři roky jsem byla závislá na hulení trávy. Když vám řeknu, že mi trvalo tři týdny, než jsem si to v záplavě všech těch hysterických novinových titulků o synovi Julie Myersonové vůbec vybavila, prozradí vám to prakticky všechno, co o lidech závislých na hulení trávy potřebujete vědět.

Ačkoliv „závislý“ je dost přemrštěné slovo. Zní tak nějak... definitivně. Byla jsem závislá? Ano, hulila jsem každý den, o víkendech dvakrát tolik, bez svého „zeleného životabudiče“ jsem se nedokázala dívat na televizi, poslouchat desky ani si dát čaj, vyrobila jsem si vodní dýmku z plechovky od coly a později další ze starého akvária, měla jsem tři

dealery, neměla jsem v podstatě žádné kamarády nehuliče, kapely na rozhovor jsem si vybírala podle toho, jestli bych si s nimi mohla dát jointa, nebo ne, a jednou jsem zhulila vosu. Je to ale doopravdy závislost? Možná by se prostě dalo říct, že mě to bavilo. Upřímně řečeno, chovala jsem se téměř stejně, když jsem poprvé ochutnala kuskus — je tak krásně nadýchaný!

To je další problém u lidí, kteří kouří trávu. Chybí jim pevná vůle a odhodlání brát věci vážně — protože všechno je relativní. Mají v puse moc sucho na to, aby mohli argumentovat, a jejich nervové synapse vypadají jako rýžový nákyk promíchaný klackem.

Chci podotknout, že teď už marihuanu nekouřím. Nedočkla jsem se ničeho od dvaadvaceti, protože — a přiznám to na rovinu — mi z toho začalo pořádně hrabat a skončilo to tím, že jsem jezdila na kole sem a tam po Holloway Road a snažila se ze sebe „ten jed vypotit“. V té době jsem byla z huličské stravy (sestavající ze smažených čínských jídel a mangové zmrzliny) tak tlustá, že jsem si vybírala kolo výhradně tak, abych na něm vypadala „hubenější“. Proto jsem v obchodě mezi všemi lehkými, aerodynamickými koly zvolila to nejtěžší, nejrobustnější horské kolo. Výsledkem bylo, že jsem neušlapala víc než padesát metrů, po nichž jsem si musela dát přestávku a natáhnout se na zem na nějaké cizí předzahrádce. V té době jsem se řídila velice netradiční a průkopnickou logikou.

Hulit jsem začala v sedmnácti, protože tak to bývá, když máte rádi Beatles. Kdybych žila v Americe, pravděpodobně by to stačilo k tomu, abych teď Paula McCartneyho zažalovala.

Od samého začátku jsem byla strašná hulička. Vůbec ne v tom smyslu, že bych byla tak drsná a divoká, něco jako samotářka s děsivým pohledem na cestě do Valhally. Myslím tím doslova hrozná. Pokaždé když jsem si zahulila, odpadla